

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/11/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218201280
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8218201280.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Evy Šofrankovej v spore žalobcu W. B. A. Y., so sídlom Y. X, XXX XX Y., IČO: 37 945 483 zastúpeného: Advokátska kancelária Melničák a Semančíková, s.r.o., so sídlom Miletičova 1, Bratislava, IČO: 36 860 891, proti žalovaným 1/ V. Š., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. X, K., 2/ Q. K., nar. XX.X.XXXX, bytom S. XX, 3/ L. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom Č.. P. XX, W., 4/ Q. X., nar. XX.X.XXXX, zomr. XX.X.XXXX, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bardejov č.k. 7C/20/2018 - 234 zo dňa 13.01.2022, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie v napadnutej časti t.j. okrem výroku III.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie I. Konanie o žalobe žalobcu voči žalovanému v 4. rade zastavil.

II. Vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 4. rade vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

III. Konanie o nároku žalobcu voči žalovaným v 1. až 3. rade vylúčil na samostatné konanie.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa § 62, § 161 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 11.6.2018 domáhal určenia, že Q. X., bytom na neznámom mieste je vlastníkom spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 160/2100 k parcele Z. Č.. XXXX o výmere XXX XXX V. - lesné pozemky, zapísaného na LV č. XXX, k. ú. Y., obec Ondavka, okres Bardejov.

4. Vzhľadom na nedostatok identifikačných údajov žalovaného v 4. rade súd prvej inštancie na základe záväzného právneho názoru Krajského súdu v Prešove vyjadreného v uznesení č. k. 23Co/27/2019-74 z 19.12.2019 overoval existenciu procesnej subjektivity žalovaného v 4. rade, pričom zo zabezpečených archívnych dokumentov zistil, že žalovaný v 4. rade sa narodil 30.7.1875. Príslušným úradným spôsobom však nebola vzhľadom na zistený dátum narodenia preukázaná smrť žalovaného v 4. rade. Preto bolo súdom prvej inštancie podnetom zo 16.9.2020 iniciované konanie o vyhlásenie žalovaného v 4. rade za mŕtveho, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 7Ps/7/2020 a skončilo sa rozsudkom sp. zn. 7Ps/7/2020-15 z 28.10.2021, ktorým bol žalovaný v 4. rade, Q. X., nar. XX.X.XXXX vyhlásený za mŕtveho, pričom za predpokladaný deň, ktorý žalovaný v 4. rade neprežil bol stanovený deň XX.X.XXXX. Označený rozsudok nadobudol právoplatnosť 13.11.2021.

5. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že kedykoľvek za konania prihliada na to, či sú splnené procesné podmienky. Jednou z podmienok konania je procesná subjektivita ktorú má len ten subjekt, ktorý má spôsobilosť mať práva a povinnosti, prípadne ten, ktorému ju zákon priznáva, a žalobcom v žalobe označený žalovaný v 1. rade stratil právnu subjektivitu pred začatím konania, takýto žalovaný nemá spôsobilosť byť účastníkom konania a ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť. Nemožno ho odstrániť ani opravou alebo doplnením výzvou podľa § 43 ods. 1 OSP (toho času § 129 platného Civilného sporového poriadku), pretože nejde o vadu konania spočívajúcu v jeho nesprávnosti alebo neúplnosti, ani postupom podľa § 107 OSP (toho času platného § 161 a nasl. CSP), lebo spôsobilosť byť účastníkom konania stratil žalovaný v 4. rade ešte pred začatím konania. Neprichádza do úvahy ani pristúpenie do konania, pretože takýto postup je možný len za predpokladu, že žalovaný ku ktorému alebo na ktorého miesto má vstúpiť niekto iný, mal spôsobilosť byť účastníkom konania v čase jeho začatia (obdobne R 65/1996).

6. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná voči osobe, ktorá preukázateľne právnu subjektivitu stratila dávno pred začatím konania a tento nedostatok nemožno odstrániť, preto bolo dôvodné konanie voči tejto osobe (žalovanému v 4. rade) zastaviť a to v zmysle § 62 Civilného sporového poriadku, aktuálne aplikovaného v danej veci, tak ako to vyplýva z výroku I. tohto uznesenia.

7. Vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania medzi žalobcom a žalovaným v 4. rade súd prvej inštancie vyslovil názor, že toto zastavenie konania zaviniť žalobca tým, že žaloval osobu, ktorá v čase podania žaloby nemala procesnú spôsobilosť. Keďže však ani žalovanému v 4. rade nemohli žiadne trovy konania vzniknúť, bolo s prihliadnutím na zásadu procesnej ekonomie potrebné o nároku na náhradu trov konania medzi žalobcom a žalovaným v 4. rade rozhodnúť analógiou podľa § 255 ods. 2 in fine podľa ktorého žiadna zo strán vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 4. rade nemá na náhradu trov konania právo (výrok II. tohto uznesenia).

8. Výrok o vylúčení žaloby žalobcu voči žalovaným v 1. a 3 rade odôvodnil súd prvej inštancie postupom per analogiam § 166 ods. 2 CSP s tým, že zastáva názor, že ďalšie vedenie spoločného konania voči všetkým žalovaným až do vyriešenia merita veci nie je vhodné.

9. Proti tomuto uzneseniu včas podal odvolanie žalobca a to mimo výroku III. Aj keď z odvolania vyplýva, že podáva ho iba v rozsahu výroku I., výrok II je súvisiacim výrokom. Preto musel odvolací súd oba výroky preskúmať. Žalobca uviedol, že ako žalovaného v 4. rade označil nezisteného vlastníka Q. X., rod. X., bytom na neznámom mieste zastúpený B. W. H. na základe ust. § 16 ods. 2 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov, a to vychádzajúc zo skutočností, že z predložených listinných dôkazov vyplýva, že Q. X., rod. X. bol v čase vydania Osvedčenia vyhlásenia o vydržaní vlastníckeho práva zapísaný na LV č. XXX, vydanom pre k.ú. Y. (bez akýchkoľvek ďalších identifikačných údajov), ako podielový spoluvlastník v rozsahu 160/2010, pozemku parcela Registra „Z.“, evidovaná na mape určeného operátu parcela č. XXX s výmerou XXX XXX m², s existujúcim zákonným zastúpením Slovenským pozemkovým fondom vyplývajúcim z osobitných právnych predpisov, a to po zápise registra obnovenej evidencie pozemkov do katastra nehnuteľností v roku 1997 na základe Z XXXX/XX z XX.XX.XXXX, (a teda išlo o „nezisteného vlastníka pozemku“ v zmysle ust. § 13 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach o usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov). Podľa názoru žalobcu nezistený, respektíve neznámy vlastníak pozemku nie je účastníkom právnych vzťahov ako fyzická osoba, ktorej spôsobilosť mať práva a povinnosti, ako aj spôsobilosť na právne úkony a tým aj procesná spôsobilosť sú limitované narodením a smrťou, ale má postavenie osobitného subjektu právnych vzťahov zavedeného osobitnými zákonmi, ktorému tieto predpisy priznávajú tak hmotnoprávne ako aj procesné práva a povinnosti, a súčasne ustanovujú osoby oprávnené za tento osobitný subjekt konať. Subjekt neznámych, respektíve nezistených vlastníkov bol zavedený do právneho poriadku Slovenskej republiky osobitnými zákonmi upravujúcimi vlastnícke vzťahy k pôde a usporiadanie pozemkového vlastníctva a to zákonom č. 229/1991 Zb., č. 330/1991 Zb. a 180/1995 Z.z., ktoré majú vo vzťahu k zákonu č. 40/1964 Zb., teda Občianskemu zákonníku povahu lex specialis.

10. V tejto súvislosti poukázal žalobca na dôvodové správy k zákonom zavádzajúcim inštitút neznámeho vlastníka, a to k zákonu č. 330/1991 Zb., k zákonu č. 97/2013 Z.z., a zákonu č. 180/1995 Z.z., z ktorých citoval. Konštatoval, že úprava náhradného disponovania je založená na potrebe ochrany práv

neznámych vlastníkov a súčasne na potrebe náležitého hospodárskeho využitia týchto pozemkov, ktoré s ohľadom na zmeny v organizácii pôvodného fondu za dobu od zavedenia a dominancie užívateľských vzťahov, i s ohľadom na prevládajúce podnikovo - hospodárske formy v porovnateľných krajinách nebude prebiehať v pôvodných podnikateľských jednotkách. Z ústavného hľadiska sa osnova týka vlastníckeho práva ako jedného zo základných ľudských práv a slobôd, jeho zákonného vymedzenia záruk a ochrany. Žalobca poukázal na článok 2 ods. 2 a článok 20 ods. 1 druhá veta Ústavy Slovenskej republiky. Pokiaľ ide o jednotnú a jedinú definíciu subjektu „neznámy vlastník“, právna úprava túto explicitne neposkytuje, avšak vyššie citované zákony definujú, či už výslovne alebo uvedením odkazov na príslušné zákonné ustanovenia tak pojem nezisteného vlastníka, ako aj neznámyho vlastníka a to nasledovne. Nezistený vlastník podľa ust. § 13 zákona č. 180/1995 Z.z., z ktorého citoval, aj ust. § 8 a čo do neznámyho vlastníka podľa § 34 ods. 3 druhá veta, zákona č. 330/1991 Z.z., ktorí aj s ust. § 34 ods. 5, § 17 a § 34 ods. 14 citoval. Žalobca mal teda za nepochybné, že v právnom poriadku Slovenskej republiky účastníkmi právnych vzťahov sú aj neznámi, respektíve nezistení vlastníci pozemkov, ktorým osobitné zákony priznávajú presne určené práva a povinnosti, a ktorých zastupujú, respektíve v mene ktorých konajú právnické osoby ustanovené týmito osobitnými zákonmi, t.j. Slovenský pozemkový fond, respektíve Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, a ktorých nemožno stotožňovať s fyzickými osobami v zmysle občianskeho práva a teda na ktorých nemožno ani aplikovať ustanovenia vzťahujúce sa na fyzické osoby podľa občianskeho práva o vzniku a zániku spôsobilosti na práva a povinnosti a spôsobilosti na právne úkony. Je zrejmé, že právna úprava predpokladá účasť tohto osobitného subjektu práva v súdnom spore ako strany súdneho sporu, a pre tento prípad mu ustanovuje zákonného zástupcu, a to aj vtedy, ak je jeho vlastnícke právo sporné, ak nie je evidované na LV podľa predpisov o katastri nehnuteľností. Následne žalobca citoval ust. § 70 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a zápise vlastníckych a iných právnych nehnuteľností (katastrálny zákon). Q. X. bol v čase vydania notárskej zápisnice o vydržaní zapísaný na LV ako nezistený vlastník pozemku, keď údaj o konkrétnej osobe vlastniacej tento pozemok sa v rámci tohto konania nepodarilo zistiť. V tejto súvislosti žalobca poukázal na skutočnosť, že aj v súčasnosti sú na LV č. XXX vydanom pre katastrálne územie Y. evidovaní viacerí nezistení vlastníci pozemkov s uvedením mena a priezviska a zapísaným zákonným zastúpením Slovenským pozemkovým fondom, napríklad pod č. XX., XX., XX., pričom pod poradovým č. XX. je na LV zapísaný Slovenský pozemkový fond ako správca podielov neznámych vlastníkov zapísaných pod konkrétnymi číslami. Len pre úplnosť žalobca uviedol, že neznámi vlastníci evidovaní na uvedenom LV pod poradovým č. XX., XX. a XX. majú uvádzaný ako právny titul nadobudnutia ich vlastníckeho práva č.d. XXX/XXXX, a teda totožný právny titul na základe ktorého podľa predloženej pozemno- knižnej vložky nadobudol svoj spoluvlastnícky podiel nezistený vlastník Q. X.. Aj z uvedeného nepochybne vyplýva, že žalovaný tak ako ho označil žalobca bol identifikovaný v konaní o obnove evidencie pozemkov a niektorých právnych vzťahov k nim a zapísaný na LV, a teda mu bolo priznané vlastnícke právo, a v čase podania žaloby bol subjektom vybaveným procesnou subjektivitou. Osobná právna úprava priznávajúca tomuto subjektu procesnú subjektivitu, pritom nedefinuje žiadne údaje ktorými by mal byť subjekt neznámyho vlastníka označený. V tejto súvislosti s ohľadom na ust. § 61 CSP poukázal žalobca na to, že je zrejmé, že zákon môže priznať procesnú subjektivitu aj subjektom, ktorá podľa hmotného práva nie sú spôsobilé mať práva a povinnosti. Medzi takéto subjekty patrí aj neznámy, respektíve nezistený vlastník, ktorému ako špecifickému subjektu procesnú spôsobilosť, ale v určitom rozsahu aj hmotnoprávnu spôsobilosť priznáva zákon konkrétne vyššie uvedené špeciálne právne predpisy, ktoré citoval žalobca skôr. Žalobca následne poukázal na rozhodnutia, v ktorých bola riešená aj procesná subjektivita neznámych vlastníkov pozemkov, a to uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Cdo/31/2018 zo dňa 15.04.2019, z ktorého vyplýva že zákonodarca priznal právnu subjektivitu vytvorením osobitného subjektu neznámemu, respektíve nezistenému vlastníkovi, ktorý je vybavený procesnou právnou subjektivitou a preto sa bolo potrebné prikloniť k potrebe žalobcu, prejednať vecne a meritórne rozhodnúť. Potreba zavedenia tohto inštitútu vyplynula najmä zo skutočností, že v evidencii vlastníctva nehnuteľností je zapísaných tisíce fyzických osôb o ktorých možno s istotou tvrdiť, že už nežijú, respektíve nie je známe a zistiteľné miesto ich trvalého bytu, čo spôsobuje problémy pri nakladaní s týmito nehnuteľnosťami. Zákonodarca preto vytvoril značný neštandardný subjekt neznámyho, respektíve nezisteného vlastníka, aby takýto subjekt zo zákona zastúpený Slovenským pozemkovým fondom mohol byť sporovou stranou v sporoch vyplývajúcich z vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Zároveň poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 16Co/32/2019 - 315 zo dňa 05.03.2019, z ktorého tiež citoval. Právne poukázal žalobca ďalej na ust. § 131, § 60 a § 132 ods. 1 CSP a konštatoval, že konajúci súd hoci viazaný takto označeným subjektom žalovaného v 4. rade upomenul skutočnosť, že žalobca neuviedol ako žalovaného v 4. rade fyzickú osobu nedostatočne označenú identifikačnými údajmi ustanovenými procesným predpisom, ale osobitný subjekt práva -

nezisteného vlastníka pozemku, ktorého procesná spôsobilosť v čase podania žaloby bola daná, a to na základe osobitnej právnej úpravy. V prejednávanej veci teda nenastal stav, že by strana sporu - žalovaný v 4. rade v čase podania žaloby nemal procesnú subjektivitu. Postup súdu prvej inštancie nemá oporu v platnej právnej úprave a žalobcovi je opakovane odopierané právo na spravodlivý proces, keď pre zastavenie konania voči žalovanému v 4. rade, tak ako bol identifikovaným žalobcom nie sú splnené podmienky a súčasne osobu voči ktorej konajúci súd konanie zastavil, žalobca ako strana sporu - žalovaného - nikdy neoznačil, a nikdy sa voči nej nedomáhal prejednávania veci. Zároveň pre uvedený procesný postup konajúceho súdu absentuje v napadnutom rozhodnutí akékoľvek odôvodnenie. Preto navrhol rozsudok vo výroku a zastavení konania zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a žalobcovi priznať náhradu trov odvolacieho konania.

11. K odvolaniu žalobcu zaujali rovnaké stanovisko všetci traja žalovaní. S názorom súdu prvej inštancie sa stotožnili v celom rozsahu, čo sa týka výroku I. a II. Čo sa týka III. výroku tak k tomu podotkli, že nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným parcelám získali oprávneným a transparentným spôsobom. Svedčí o tom aj samotná notárska zápisnica. To, že sa žalobca snaží spochybníť vlastnícke právo je podľa názoru žalovaných v 1. až 3. rade účelové. Účelovosť vidia vo viacerých smeroch. Pokiaľ ide o inštitút nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním tak tomu zastávajú názor, že žalobca by mal rozlišovať dve okolnosti, moment nadobudnutia a jeho správu. Moment nadobudnutia vlastníckeho práva k pozemku kúpou je moment zaplatenia kúpnej ceny a následne zavkladovanie v katastri nehnuteľností alebo vydržania, t.j. nepretržitou držbou danú zákonom a splnením zákonných podmienok, kde je nepotrebný súhlas spoločenstva, nakoľko ide o špecifický a nie jedinečný spôsob, ktorý nemôže nikto spochybníť alebo obmedziť. Doposiaľ kataster nehnuteľností ani OČTK nenašli, nepreukázali a nezistili pochybenia súvisiace s nadobudnutím vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. Preto majú žalovaní v 1. až 3. rade za to, že konanie žalobcu je postavené na ješitnosti s úmyslom škodiť žalovaným a obmedziť ich na výkone vlastníckeho práva. Čo sa týka správy pozemku spoločenstvom, žalovaní 1. až 3. rade uviedli, že ani s ich pravidlami nemajú problém, ale treba si uvedomiť, že takéto konanie ako je toto, poškodzuje záujmy žalovaných a môže im spôsobiť škodu vo forme výťažku na základe schváleného LHP.

12. Vyjadrenia žalovaných boli doručené žalobcovi na vedomie prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Ďalšie vyjadrenia do spisu predložené neboli.

13. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku III. o vylúčení konania o nároku žalobcu voči žalovaným v 1. až 3. rade na samostatné konanie, v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 CSP a nasledujúcich CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario, a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinnosť odvolania ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu v odvolacom konaní bol preskúmaný výrok uznesenia I., ktorým konanie o žalobe žalobcu voči žalovanému v 4. rade bolo zastavené a výrok II., ktorý s týmto výrok súvisí, ktorým súd prvej inštancie vyslovil, že vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 4. rade žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

16. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu čo sa týka napadnutej časti, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia vo vzťahu k výroku I. a II. uznesenia zodpovedajú vykonanému dokazovaniu

a odôvodnenie uznesenia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

17. Súd prvej inštancie správne zistil, že žalovaný v 4. rade stratil právnu subjektivitu pred začatím konania a takýto žalovaný nemá spôsobilosť byť účastníkom konania. Teda žaloba bola podaná aj voči osobe, ktorá preukázateľne právnu subjektivitu stratila dávno pred začatím konania a tento nedostatok nemožno odstrániť. Preto bolo dôvodné konanie voči tejto osobe, teda voči žalovanému v 4. rade zastaviť. Správne súd prvej inštancie aplikoval ust. § 62 a ust. §161 ods. 1, 2 CSP. Správne rozhodol súd prvej inštancie i o trovách konania. Vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu odvolací súd odkazuje v plnom rozsahu na dôvody uvedené v unesení súdu prvej inštancie (v bodoch 3 až 9).

18. K odvolacej námietke žalobcu, že v danom prípade nebol žalovaný v 4. rade označený ako Q. X., ale že sa jednalo o subjekt podľa ust. § 61 CSP, ktorému je možné priznať procesnú subjektivitu aj keď podľa hmotného práva nejde o subjekt, ktorý by bol spôsobilý mať práva a povinnosti, aby bolo možné uskutočniť proces a zabezpečiť tým spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov, medzi ktorých má patriť aj neznámy, respektíve nezistený vlastník, ktorému ako špecifickému subjektu procesnú spôsobilosť priznáva zákon, odvolací súd uvádza, že v danom prípade sa nejedná o konania, na ktoré odkazuje žalobca vo svojom odvolaní. V danom prípade sa jedná o určenie vlastníckeho práva vo vzťahu k žalovanému v 4. rade, pričom v priebehu konania bolo zistené, že tento žalovaný bol na základe podnetu na začatie konania o vyhlásení fyzickej osoby za mŕtveho identifikovaný dátum narodenia dňa XX.XX.XXXX a za deň, ktorý Q. X. pravdepodobne neprežil sa považuje deň XX.X.XXXX, teda ide o dátum dávno pred podaním žaloby. Možno presvedčiť žalobcov, že v katastri nehnuteľnosti figuruje zrejme veľa osôb, ktoré už zomreli a ktoré sú zastúpené Slovenským pozemkovým fondom. Tieto osoby však nie sú takto identifikované a nie je u nich jasné, že už zomreli tak ako je to právoplatne určené u žalovaného v 4. rade.

19. Preto odvolací súd potvrdil uznesenie v napadnutej časti, t.j. okrem výroku III. podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne.

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný v 4. rade bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli (žalovaný preukázateľne zomrel) a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).